

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 16 iulie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Lituania) – procedură inițiată de E. E

(Cauza C-80/19) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie civilă – Regulamentul (UE) nr. 650/2012 – Domeniu de aplicare – Noțiunea de „succesiune cu elemente de extraneitate” – Noțiunea de „reședință obișnuită a defunctului” – Articolul 3 alineatul (2) – Noțiunea de „instanță judecătorească” – Aplicarea normelor privind competența judiciară în privința notarilor – Articolul 3 alineatul (1) literele (g) și (i) – Noțiunile de „hotărâre” și de „act autentic” – Articolele 5, 7 și 22 – Acord de alegere a forului și de alegere a legii aplicabile succesiunii – Articolul 83 alineatele (2) și (4) – Dispoziții tranzitorii]

(2020/C 297/15)

Limba de procedură: lituaniana

Instanța de trimitere

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Parte din procedura principală

E. E.

cu participarea: Kauno miesto 4-ojo notaro biuro notarė Virginija Jarienė, K.-D. E.

Dispozitivul

- 1) Regulamentul (UE) nr. 650/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești și acceptarea și executarea actelor autentice în materie de succesiuni și privind crearea unui certificat european de moștenitor trebuie interpretat în sensul că o situație în care defunctul, resortisant al unui stat membru, avea reședința în alt stat membru la data decesului său, dar nu rupsesse legăturile pe care le avea cu primul dintre aceste state membre, în care se află bunurile care compun succesiunea sa, în timp ce succesibilii săi au reședința în aceste două state membre, intră în sfera noțiunii de „succesiune cu elemente de extraneitate”. Ultima reședință obișnuită a defunctului în sensul acestui regulament trebuie să fie stabilită de autoritatea sesizată cu privire la succesiune numai în unul dintre statele membre menționate.
- 2) Articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul nr. 650/2012 trebuie interpretat în sensul că, sub rezerva verificării de către instanța de trimitere, notarii lituanieni nu exercită atribuții judiciare cu ocazia eliberării unui certificat național de moștenitor. Cu toate acestea, revine instanței de trimitere sarcina de a stabili dacă acești notari acționează pe baza delegării sau acționează sub controlul unei autorități judiciare și, în consecință, pot fi calificați drept „instanțe judecătorești” în sensul aceleiași dispoziții.
- 3) Articolul 3 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 650/2012 trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care instanța de trimitere ar considera că notarii lituanieni pot fi calificați drept „instanțe judecătorești” în sensul acestui regulament, certificatul de moștenitor pe care îl eliberează poate fi considerat „hotărâre” în sensul acestei dispoziții, astfel încât, în scopul eliberării lui, acești notari pot aplica normele privind competența prevăzute în capitolul II din regulamentul menționat.
- 4) Articolele 4 și 59 din Regulamentul nr. 650/2012 trebuie interpretate în sensul că un notar dintr-un stat membru, care nu este calificat drept „instanță judecătorească” în sensul acestui regulament, poate, fără a aplica normele generale privind competența prevăzute de regulamentul menționat, să elibereze certificatele naționale de moștenitor. În cazul în care instanța de trimitere consideră că aceste certificate îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 3 alineatul (1) litera (i) din același regulament și, prin urmare, pot fi considerate ca fiind „acte autentice” în sensul acestei dispoziții, acestea produc, în celelalte state membre, efectele pe care articolul 59 alineatul (1) și articolul 60 alineatul (1) din Regulamentul nr. 650/2012 le atribuie actelor autentice.
- 5) Articolele 4, 5, 7, și 22, precum și articolul 83 alineatele (2) și (4) din Regulamentul nr. 650/2012 trebuie interpretate în sensul că voința lui de cuius și acordul dintre succesibilii săi pot conduce la stabilirea unei alte instanțe competente în materie de succesiuni și la aplicarea unei alte legi succesoriale a unui stat membru decât cele care ar rezulta din aplicarea criteriilor stabilite de acest regulament.

⁽¹⁾ JO C 148, 29.4.2019.